

Lezing uit de cursus: "Hoe kunnen wij doordringen tot ons wezenlijke Ik"

Titel: "Daar ben Ik" (Beschrijving van de totale persoonlijkheid), gehouden te Arnhem 26 juni 1984.

Wie ben ik, wat ben ik? Wanneer je probeert het Ik te overzien word je geconfronteerd met een groot aantal compartimenten die elk voor zich pretenderen de gehele persoonlijkheid te zijn.

We hebben natuurlijk te maken met de stof. Dat daar een groot gedeelte bij zit dat uiteindelijk geconditioneerd is, ach, laten we dat maar vergeten. Er is een karakter, er is een voorgeschiedenis, er zijn ervaringen die doorlekken uit de geest van vroegere incarnaties. Al die dingen bij elkaar vormen datgene wat u nu denkt te zijn. Gelijktijdig bestaat u ook op andere vlakken, op andere niveau's van bestaan. Ook deze persoonlijkheden - je zoudt ze als zodanig kunnen aanspreken - behoren tot één en dezelfde ikheid, het Ik wat u werkelijk bent.

Wanneer je probeert om vanuit de totaliteit de redeneren, dan kun je zeggen dat het Ik een gefixeerd deel is in het totaal van de mogelijkheden. Het Ik is een reeks van mogelijkheden die binnen het geheel van de schepping bestaan. Het is de grens. Buiten deze grenzen kan het Ik niet beleven, kan het Ik niet bestaan.

Uit de mogelijkheden die binnen het Ik bestaan is een vrije selectie mogelijk, met dien verstande dat elke keuze gelijktijdig het punt bepaalt waarvan de volgende keuze afhankelijk is. Je kunt niet springen, zoals bijvoorbeeld een looper of een paard over het schaakbord van het ene naar het andere vlak bewogen worden. Je bent meer een pion, je bent gebonden aan de aangrenzende vlakken.

Het geheel van die persoonlijkheid is tijdloos. Alles wat we zijn in verschillende tijden, in verschillende werelden valt samen tot eenheid, een soort gelijktijdigheid voor het Ik zelf. De grote moeilijkheid daarbij is dat we proberen om als deel van het Ik het geheel te begrijpen. Dat is natuurlijk niet mogelijk. Er zijn teveel zaken die we niet kennen, die we niet weten, niet overzien. We hebben onze eigen voorstellingen van datgene wat buiten ons ligt. Heel vaak verdelen we dat in God en Duivel, in Licht en Donker. Maar ook dezen vormen in feite een eenheid. We kunnen alleen maar zeggen: ik ben mijzelf en buiten mij bestaat een andere wereld.

Om jezelf te leren kennen zou je in ieder geval elk spoortje moeten aanvaarden van innerlijk weten, van innerlijk besef. Wanneer je droomt, dat je in een bepaalde sfeer of wereld bent, dan behoeft die wereld niet zo te bestaan als je haar nu voor jezelf omschrijft. Ze is er echter wel. Wat meer is, de relatie met die wereld moet een reële zijn, anders zou je haar niet kunnen beseffen.

Wanneer je contacten maakt in mystieke belevingen, misschien met het oneindige, met het verblindende licht, dan denk je misschien dat je buiten jezelf bent getreden naar een hogere wereld toe. In feite heb je alleen kennis gemaakt met een van de kernwaarden van je eigen bestaan.

Het zal u duidelijk zijn, dat wanneer je van het geheel uit redeneert, alle delen op zich onbelangrijk schijnen, want elk deel in zichzelf vervult een aantal mogelijkheden. Die mogelijkheden zijn selectief, dat kun je zelf uitmaken. Het wonderlijke daarbij is, dat in die mogelijkheden geen absolute maatstaf bestaat van goed of kwaad in kosmische zin. Er bestaat alleen een kwalificatie van juistheid en onjuistheid in persoonlijke zin.

Wanneer je ervaart dan vul je daarmee een gegeven in. Als een enorm mozaïek is het besef van het werkelijke Ik opgebouwd uit een aantal grote lijnen. Binnen die lijnen nu komen de ervaringen. Elk van hen is een bepaald vlak, een bepaalde kleur. Er wordt door de samenvoegingen van ervaringen en belevingen door vele inkarnaties, door vele werelden en sferen, door vele mogelijkheden, uiteindelijk een beeld geschapen. Iets wat leeg en kaal lijkt, wordt vervuld.

Wie door moet dringen tot de werkelijkheid van zijn eigen Ik zal zich op aarde altijd moeten beperken tot het Ik wat hij op dat ogenblik is, dat is duidelijk. Je kunt misschien er wat geestelijke waarden bij beseffen, je kunt theoretisch iets beseffen van de eeuwigheid waarvan je deel bent, maar je blijft toch gebonden aan datgene wat je op aarde bent. Wat je je kunt voorstellen is datgene wat menselijk voorstelbaar is. Uitdrukking van de hoogste waarde zal altijd nog geschieden in allerlei herinnerings- en overleveringsbeelden die je als mens hebt opgedaan, soms aangevuld tot enkele gegevens die uit vroegere stoffelijke levens bij je zijn blijven hangen en die dus in de geest als toevoeging kunnen worden gebruikt voor een beeld dat je stof dan toch nog kan hanteren.

Wanneer je nu weet, dat alles wat je bent en dat alles wat je doet zinvol is, dan wordt het een beetje moeilijker - dacht ik - om zo erg eenzijdig en selectief te zijn. Eenzijdigheid, selectiviteit vloeien voort uit ons eigen wezen. Ze zijn niet zinvol in kosmische betekenis of zelfs maar ten aanzien van onze totale persoonlijkheid.

Wij kiezen, zeker. Wij kiezen volgens onze geaardheid. Maar onze geaardheid wordt weer mede bepaald door onze vooroordelen, door conditionering, maatschappelijke situaties. Toch hebben we allemaal, of u het toegeeft of niet, een heel erg scherp oordeel over goed en kwaad. Misschien dat je hieraan een deel van je werkelijk Ik het gemakkelijkst herkent. Wat vind je werkelijk verkeerd? En wat verwerp je alleen maar omdat het consequenties kan hebben, omdat er bepaalde vooroordelen mee gemoeid zouden zijn. Vraag je eens af wat je werkelijk onaanvaardbaar vindt, wat je zelf nooit zou kunnen of willen doen. dan heb je hiermee een begrenzing afgetekend van je ervaringen van deze wereld.

Datgene wat we goed noemen is alleen maar belangrijk wanneer we het ook doen. Wat we in onszelf dragen aan beelden dat is geestelijk gezien wel belangrijk omdat het mede ons geestelijk bestaan bepaalt. Bijvoorbeeld, ik noem maar iets: met de beste bedoelingen, het blijkt later niet zo best geweest te zijn, maar de bedoeling telt geestelijk gezien inderdaad zwaar. De ervaring is datgene wat aan onze persoonlijkheid wordt toegevoegd; het is een nieuw steentje aan onze mozaïek.

De mens denkt ook heel vaak, dat alle mensen vergelijkbaar of gelijk zijn. Dat is in zoverre waar, dat een ieder die deel uitmaakt van de mensheid, deel uitmaakt van het mogelijksgebied waarin die totale mensheid bestaat. Die mensheid is een eenheid. De mensheid omvaamt dat deel van de kosmos, van de totaliteit, wat niet voor de eenling, maar wel voor het individu toegankelijk is. Daardoor kun je zeggen dat we in zekere zin gelijk zijn. Wij zijn echter zeker niet gelijk in onze betekenis. Ik heb het woord mozaïek gebruikt. Een mozaïek kun je nog leggen uit allerlei gelijkvormige steentjes. Laten we daarom even overschakelen en denken aan een glas in lood raam. Daarin krijgen we de meest wonderlijk gevormde stukken glas van verschillende kleuren, die tezamen een beeld vormen. Stel u voor, dat elk mens één zo'n stuk glas is met een geheel eigen vorm, een eigen gebied, een eigen beleving. Door de wijze waarop hij zich aansluit bij al het andere maakt hij het mogelijk, dat de voorstelling van het totale raam kenbaar wordt. Al ons goede is de bevestiging van de vorm die wij zijn, is de uitdrukking als het ware van de kleur die wij kosmisch vertegenwoordigen. Al hetgeen wat werkelijk verkeerd is in ons, is datgene wat ons buiten de grenzen van ons Ik zou doen treden. Het zou de totale beeltenis tijdelijk verwazen, het zou het onmogelijk maken dat een ieder perfect bij de ander past.

Nu is dit op aarde natuurlijk niet waar. Mensen hebben op aarde betrekkelijk grote manoeuvreerruimte, maar in de mensheid zelf vervul je een taak die behoort tot het geheel van de mensheid en wel een zeer specifieke taak, die niet overschreden mag en kan worden, maar die anderzijds wel geheel gekend en dus gevuld moet zijn.

We komen nu als vanzelf op een volgend beeld. Ik heb een voorstelling van mijzelf. Die voorstelling is zelden juist. Wanneer ik denk, dat ik mijzelf ken, heb ik heel waarschijnlijk een aantal eigenschappen, kwaliteiten, mogelijkheden van mijn wezen, onder tafel gemoffeld. Ik heb net gedaan of ze er niet waren. Wat dat betreft heeft de psychiater gelijk die zegt: "Ach, een mens is een balzaal, omgeven door kamers waarin skeletten angstvallig verborgen kunnen worden gehouden."

De werkelijkheid van onze persoonlijkheid moet bepaald worden door onze relatie met anderen. Ook dat is iets waaraan een mens over het algemeen niet zo gemakkelijk gelooft. Die zegt, dat toch niet hetgeen hij tegenover anderen is en doet, is wat bepaalt wat hij is. Het is wel waar. Wanneer je een akker hebt

dan wordt hij begrensd door het gebied van een ander, niet-akker zijnde. Een mens wordt begrensd door delen van menszijn die hijzelf niet is. Dit zijn zijn limieten aan zijn mogelijkheden. Je kunt niet overschrijden. Je kunt tijdelijk jezelf laten overwoekeren door iets, maar je zult altijd weer tot je oorspronkelijke staat moeten terugkeren. Je kunt misschien voor een ogenblik wat uitlopers vertonen, zoals bij een korenveld tot verre de papavers en de korenbloemen uitwaaiëren, onkruid tussen het koren misschien, maar gelijktijdig het kenmerk van het korenveld zelf. Wanneer het erop aankomt gaat het om het korenveld, niet om al het andere. Daar blijkt dan dat het ook niet gaat om onze denkbeelden, onze theorieën, dat het gaat om wat we feitelijk zijn en doen.

Die graankorrel kun je zaaien, maar als ze niet op komt, heeft ze geen betekenis. Een gedachte zou je daarmee kunnen vergelijken. Gedachten, denkbeelden, het is als een korrel die je kunt zaaien in de werkelijkheid. Wanneer je dat niet doet draagt ze geen vrucht, maar dan heeft ze ook geen betekenis voor de akker of voor de oogst.

Wanneer je jezelf wilt benaderen met als vraag: "Wie ben ik?", dan moet je zeggen, dat al hetgeen je doet niet zo leuk is. Want onze daden zijn voor het algemeen veel minder edel en fraai dan onze denkbeelden. Die denkbeelden tellen niet. Wij zijn niet zo hoog verheven en edel als wij pretenderen te zijn. Wij zijn gewoon de som van onze daden. Onze beleving wordt daarbij mede bepaald door de som van onze voornemens. Er is dus een verschil tussen datgene wat ik ben en datgene wat ik beleef.

Wij kennen allemaal de term "maya", begoocheling. De meeste mensen denken, dat de hele wereld een droom is. Dat hoeft niet waar te zijn. Mijn beeld van die wereld is grotendeels een droom omdat ik niet alleen maar kijk naar feiten, ik kijk naar hetgeen er omheen geweven wordt. Ik kijk naar de verpakking; naar de inhoud van het pak kijk ik niet.

Misschien dat we daar de grootste fout maken: wanneer we onszelf willen leren kennen en gelijktijdig onze idealen, onze dromen op de voorgrond plaatsen. Dat kunnen we nodig hebben, maar we moeten wel beseffen wat ze zijn. Wanneer we weten dat onze idealen en onze dromen de basis moeten vormen van onze daden, ja, dan zijn ze absoluut voor ons persoonlijk van betekenis, maar zij bepalen nog steeds niet wat wij zijn. Dat wordt alleen bepaald door dat deel ervan wat we waar maken.

Dat is een beetje vervelend, nietwaar. En omdat het zo vervelend is, gooien we er dan maar een flinke dosis geloof tegenaan. We geloven in het een of het ander dat al onze tekortkomingen zal wegvagen. We geloven aan machten die onze vijanden zullen vernederen en onszelf zullen verheffen. We dromen als het ware van compensatie in de zin van: "Als je arm bent op aarde, dan is dat Gods wil, maar je zult zoveel rijker zijn wanneer je in de hemel komt." Vergeet het maar. U gaat over zoals u gestorven bent. U zult in de sferen leven en beleven zoals u op aarde geleefd en beleefd hebt. Jazeker, met andere moge-

lijkheden, met andere inhouden, met andere krachten. Desalniettemin is datgene wat u nu bent weer de basis van uw eerstvolgende fase van geestelijk bestaan.

Laten we ons astublieft geen droombeelden aan laten praten omdat anderen het beter weten dan wijzelf. Het is zo gemakkelijk om leiding te aanvaarden. Leiding is hetzelfde als gezag. Gezag ken je toe aan degene van wie je aanneemt of beseft, dat hij in weten, mogelijkheden, krachten, je meerdere is. Een leider is iemand die je volgt. Kun je iemand volgen die een weg gaat die niet naar jouw bestemming voert? Jouw bestemming is je eigen persoonlijkheid. Als je de vraag "Wie ben ik?" wilt beantwoorden dan kijk je naar de daden, naar alles wat je in het leven hebt gedaan en hebt nagelaten. Dan moet je kijken naar de som van alles wat je uiteindelijk goedkeurde en verheerlijkte, naar al datgene wat je een beetje wegdrukt omdat het misschien niet zo goed was of zo netjes. Zeg dan tegen jezelf: "Kijk, dat ben ik, dat ben ik op het ogenblik."

Je weet, dat je verbonden bent met alle delen van je wezen. Wanneer je hogere delen van je wezen kunt beroeren, zeker, dan kun je daar krachten aan ontlenen. Elk niveau van geestelijk bestaan heeft zijn eigen vormen van energie en ten aanzien van de aarde zijn die vaak onvoorstelbaar hoog. daardoor kan men op aarde dingen doen met deze kracht die - stoffelijk gezien - niet helemaal logisch zijn. Dan noemen ze dat paranormaal of occult of iets dergelijks. Daarmee kom ik niet in die andere wereld terecht. Met de kracht die ik uit een deel van mijn persoonlijkheid neem, werk ik in feite weer in de wereld die ik ken, maak ik waar wat ik ben of verlang te zijn en beleef ik zo datgene wat ligt binnen de grens van mijn eigen mogelijkheden.

De vraag "Wie ben ik?" is nu voor een deel opgelost. Ik ben de som van mijn daden afgewogen tegen de som van mijn mogelijkheden. Op die manier kan ik mezelf beoordelen.

Dan krijgen we met allerlei gezegden te maken. Dingen waarover we de schouders ophalen of waar wat gniffelend tegenaan gekeken wordt. Zoals een vriend van mij opmerkte: de grootste zonde is de gemiste kans. De mensen reageren hierop met ja, ja, ja. Eigenlijk is het waar. Niet de soort kans waar de mensen bij zo'n uitspraak onmiddellijk aan denken, maar je hebt zoveel mogelijkheden om jezelf uit te drukken of om je waar te maken, waar je juist geen gebruik van maakt. Dat is dan zo'n ogenblik waarop je kunt spreken van "zonde". (Zoals u weet kan de mens niet zondigen tegen God, maar alleen tegen zichzelf).

Dan komen we als vanzelf terecht bij de vraag: als ik nu een beetje weet wie ik ben op aarde, wat is dan de relatie met het geheel? Wat zal het geheel zijn? Het antwoord is voor menigeen moeilijk te begrijpen. Wanneer u in een vreemd land komt en u spreekt misschien vijf woorden van de taal, dan kunt u niet begrijpen wat er gezegd wordt. Dan zult u veel van hetgeen er om u gebeurt volkomen verkeerd uitleggen. U interpreteert het heel anders, U zult geen

gevoel hebben voor de gebruiken die in het andere land heersen. Elk gebied van uw eigen persoonlijkheid kunt u vergelijken met zo'n ander land. Het is dus niet mogelijk om het geheel te kennen. Indien je met een land vaak in contact komt, leer je uiteindelijk een aantal woorden. Wanneer je woordenschat groot genoeg is, zeg tussen de 80 en 120 woorden, ben je zover gekomen, dat je kunt gaan leren. Dan kun je dat andere gebied gaan begrijpen, wat er zich afspeelt. Wanneer u te maken heeft met een geestelijk voertuig kunt u natuurlijk proberen althans enige van de facetten ervan te begrijpen, iets te begrijpen van de taal waarin de geest spreekt.

Wanneer wij ons op aarde manifesteren moeten we een soort vertaalmachine gebruiken en moeten we alles weer reduceren totdat het menselijk weer aanvaardbaar en logisch is. Wat wij doen, op deze manier werken, dat doet u tegenover uzelf ook. Het verschil is, dat u het bij uzelf niet toegeeft en bij ons het vermoeden toch wel koestert.

Vlakbij uw aardse leven liggen een aantal gebieden waarin u persoonlijk bestaat. Wij noemen dit de zogenaamde geestelijke gebieden die aan de aarde grenzen: schemerland, schaduwland, misschien nog zomerland. In deze gebieden bestaat de wereld nog in stoffelijke termen, dat wil zeggen dat zij haar beleven vertaalt in voor aardse mensen begrijpelijke beperkingen. Hier kunnen wij begrip krijgen. Dan gaan we begrijpen dat wanneer we dromen over schitterende groene weiden dat dat niet alleen maar betekent, dat we uitgetreden zijn naar de een of andere mooie wereld, maar dan heeft die kleur groen een bepaalde betekenis. We zijn tot een geloofs- of mystieke beleving gekomen. De rust die ik ervaar is in feite de ontspannenheid van een even mijzelve zijn door aanvaarding. Dat is geen psychologie, dat is gewoon een constatering van feiten.

Wanneer ik uitga en ik kom in een schaduwwereld terecht en je krijgt contact met een wereldje waarin alles een klein beetje vervallen is (u kent dat wel wat in de winkel ligt is net een beetje verschoten, vuil, vaal of rot), dan denkt u waarschijnlijk, dat u in een duistere wereld terecht gekomen bent. U hebt contact met een dergelijke wereld. Wat zegt u in wezen? U zegt: er zijn heel veel dingen in mij die ofwel verouderd zijn, danwel niet meer aanvaardbaar zoals ze zijn. U zegt geestelijk tegen uzelf dat u door beperkingen die u uzelf oplegt, door een verdraaiing van de werkelijkheid waarin u zich steeds weer verdiept, een wereld hebt geschapen die ongezond is. Besef dat al deze tekenen iets zeggen, niet alleen maar over die andere wereld (ofschoon ze ongetwijfeld zo beleefd zou kunnen worden, althans enige tijd), maar het zegt iets over uzelf. Het "Wat ben ik" wordt op deze manier vaak gemakkelijk beantwoord.

Er zijn mensen die zeggen, dat ze eens zoveel droomden, maar nu niet meer. Misschien heb je afstand gedaan van je poging om beelden te vinden waardoor de geestelijke werkelijkheid in je eigen wereld vertaald wordt en begin je eerder te leven uit krachten, uit denkbeelden en misschien ook uit contact met persoonlijkheden die eigenlijk niets meer te maken hebben met je eigen wereld.

Je kunt je soms afsluiten. Een mens die vraagt: "Wie ben ik?" en "Wat ben ik?", zal in het begin veel bereiken en dan ineens is het alsof hij onder een glazen stolp staat en dat er niets meer aan de hand is. Er gebeurt niets meer. Je wordt niet meer bereikt door iets. Dan zegt men, dat het voorbij is. Neen, het is niet voorbij, het is veranderd. Wanneer wij ons geestelijk ik willen toevoegen, zo veel mogelijk, aan datgene wat we stoffelijk zijn, dan mogen we dit niet doen in stoffelijke termen. Als er geen stoffelijke termen zijn, dus geen vertaling meer, is er geen beleving meer in het menselijke denken. Dan blijven er alleen stemmen over, gevoelens, trillingen, prikkels. Daar weten we als mens meestal geen raad mee. Ze zijn echter deel van onszelf.

De vraag "Waar ben ik" zult u misschien wel moeten beantwoorden. Als je op zoek bent naar jezelf en je probeert al die dingen te overwegen dan kom je wel degelijk tot een bepaald beeld van jezelf. Je ontdekt krachten in jezelf, je ontdekt mogelijkheden. Maar waar ben je eigenlijk. Ben je in deze wereld? Je bent niet alleen in deze wereld. Het is meer een deel, een afzonderlijk deel van je werkelijke wezen. Je bent in vele werelden tegelijk. Je kunt in de duisterste krochten en in de hoogste werelden gelijktijdig leven en beleven. Dat is moeilijk te aanvaarden in het begin. Je bent deel van de totaliteit. Het "waar" is tijdloos. Ik ben deel van een totaliteit die niet omschrijfbaar is in duur of bestaansbegrenzing. Ze is voor ons onoverzienbaar.

Als ik besef deel te zijn van die totaliteit, zeg eenvoudigheidshalve: ik ben deel van God. Je komt daardoor tot een aanvaarding van een onbegrensder leven en bestaan. Je hebt geen grenzen nodig. Je moet leven uit de waarheid die je zelf bent. Je moet niet zoeken naar de waarheid zoals anderen die willen zien. Je moet zoeken naar de waarheid die vanuit jou voortkomt.

Laten we het zo zeggen. In een bepaalde ritus wordt de leerling gevraagd om een symbool voor zichzelf te bedenken. Bijna iedereen komt dan volgens de overlevering met het mooie perfecte vierkantje, het symbool van de welbehouden steen. Maar er zijn toch ook andere stenen nodig? Er zijn misschien onregelmatig gevormde stenen met een gebogen bovenkant misschien of zelfs een uitgeholde onderkant. Met schuine zijden, taps toelopend misschien, die schijnbaar niet passen in het geheel. Dan zeg je dat je dat niet moet, dat je je moet houden bij het goede symbool. Neen, dat ben je zelf, heb je tegen jezelf gezegd, dat je ergens het sluitstuk bent, dat je iets bent wat tegendelen als het ware samenvoegt tot een eenheid.

Hebt u weleens een Gotische kathedraal bekeken? Dan moet u daar eens opletten. De bogen die zijn geconstrueerd die hebben allemaal stenen die een beetje onregelmatig zijn ten aanzien van de norm in de muur. Als je bij de sluitstenen komt dan hebben ze zelfs zeer onregelmatige vormen. Zo moeten ze zijn, anders zouden ze de druk niet kunnen dragen. Dan zouden ze daardoor de boog van het gewelf niet vast kunnen houden. Kijkt u naar een Romeinse kathedraal, dan ziet u dat de vorm van de sluitsteen meer vaststaat, minder

aan variatie onderhevig is dan bij een Gothische. Ook hier zijn de sluitstenen niet regelmatig van vorm. De boogstenen zijn eveneens niet regelmatig van vorm in de zin van kubussen, rechthoeken.

Wie weet wat u bent? In ieder geval niet een figuur die zo maar kan beantwoorden aan een algemene omschrijving. Die kan voor velen opgaan, maar nooit voor iedereen. Wees niet bang om anders te zijn, wat je bent is zinvol, het heeft betekenis, het behoort bij het geheel van de mensen. Dan kun je inderdaad zeggen, dat je deel bent van het geheel. Mijnentwege zeg je dat je een steen in de tempel bent, maar een steen die alleen op zijn eigen plaats is in zijn eigen vorm, die de tempel als het ware in stand houdt. De tempel is de openbaring van het geestelijk geheel, waarin de tempel als hoofdidee bestaat.

Het zal u ook duidelijk worden, dat de mens die zegt: "Wie ben ik" zich in feite ook moet afvragen "Welke functie heb ik"?

Ik ben deel van het geheel, dat is wat ik ben, ik ben het totaal van mijn daden (zeker wanneer ik op aarde ben). Je mag dit afmeten tegen het totaal van de mogelijkheden. Laat ik me dan ook nog eens afvragen hoe ik functioneer. Wat kan ik werkelijk? Sommige mensen kunnen niet met een ander praten zonder in conflict te komen. Sommige mensen kunnen alleen maar juist reageren wanneer ze hun eigen weg gaan. Andere mensen daarentegen brengen synthese, die zelf schijnbaar terugtreden, maar gelijktijdig anderen tot een eenheid of een samenwerking brengen die zonder hen niet mogelijk zou zijn.

Wat is mijn functie? Mijn functie is het leven. Het geheel van wat er in mij leeft, het geheel van mijn daden zodanig te uiten, te beleven en te kennen dat ik daardoor in het geheel de betekenis van dit geheel groter maak, althans meer bewust maak en beter vastleg.

Wanneer je zoekt naar jezelf, kun je zoeken naar de innerlijke kracht. je kunt ze toekennen aan God, de geest of aan een andere bron. De kracht in jezelf is alleen maar het vermogen, de mogelijkheid die behoort bij jouw persoonlijkheid. Dan moet je niet bang zijn de krachten en de mogelijkheden te begrenzen. Gebruik datgene wat je bent zo goed je kunt. Maak waar wat er aan krachten in je steekt. Beleef je leven, niet als de een of andere droefgeestige gang, door een tranendal zoals sommige mensen dat zo graag uitdrukken (ik vind het ook om te huilen als ik ze zo zie sjokken), maar met een zekere blijmoedigheid. Alles in het leven heeft zijn eigen smaak, zijn eigen betekenis, eigen waarde. Elke dag bouwt zich opnieuw op, kristalliseert uit tot een nieuwe betekenis, een nieuw feit. Laten we met vreugde volgen hoe ons bewustzijn langzaam maar zeker het wezen van ons Ik gaat benaderen. We hebben ons leven gekregen om het te leven, niet om het te lijden. We hebben ons leven en ons denken gekregen om ons te verheugen, niet om te wenen en te treuren. Een beetje blijmoedigheid en een beetje durf om jezelf te zijn kan je helpen enorm veel waar te maken. Daarmee kun je misschien zelfs op aarde beseffen wat die

andere delen van je Ik betekenen, wat ze zijn, wat ze inhouden. Dan groei je naar een totale persoonlijkheid toe die in menselijke woorden niet omschrijfbaar is, maar terwijl je dit doet heb je tenminste antwoord gegeven op de vraag "Wie ben ik".

.....